

On sunnuntai, ja kello lähenee kahta. Kotikaupunkini on niin pieni, ettei sunnuntaisin sieltä löydy toimintaa muualta kuin kirkosta. Sielläkin toiminta on vähäistä, kirkossa kun istutaan vaan penkissä hiljaa ja kuunnellaan saarnaa. Vaikka sunnuntaisin ei mitään tapahdu, olen kuitenkin kaupungilla. Mukanani ei ole muuta kuin selkäreppu, jota raahaan aina mukanani joka paikkaan. Minulla ei ole mukanani lompakkoa. Reppuni pohjalla on niin vähän rahaa, että sillä määrällä saa korkeintaan epäterveellistä roskaruokaa jostain lähigrilliltä. En kuitenkaan halua käyttää ylimääräisiä rahojani taas vain ruokaan. Lähetän ystävällenikin tekstiviestiä, ja pyydän häntä liittymään seuraani. Hän ei ehdi vielä vastata, kun huomaan kujan, jonka varrella on ihmisiä ja myyntipöytiä. Muistelen, että kaupungissa on ollut sillä viikolla jonkinlainen divaritapahtuma. Näin sunnuntaina on varmaan tapahtuman viimeinen päivä. Mietin pientä raha määrääni laukun pohjalla. Ei sillä juuri mitään saisi. Ehkä kuitenkin voisin löytää jotain pientä, jolla hemmotella itseäni kerrankin. Ehkä löytäisin jonkun hyvän kirjan tai harvinaisemman elokuvan. Odotukseni eivät ole kauhean korkealla. Kirpputorit tapaavat tuottaa aina pettymyksen, ja samaa saattaa vain odottaa divareilta. Ei kestä kauaa, kun olen kolunnut melkein koko kadun pöydät läpi. Selattavat tavarat loppuvat, enkä ole löytänyt yhtään mitään kiinnostavaa. Kadulla on myös valokuvausliike, jonka omistaja on aasialainen nainen. Hän muistuttaa vähän venäläistä pianonsoitonopettajaani. Vielä kuitenkin on pöytiä tarjolla. On yksi rakennus, jonka yläkerrassa on yksityisasuntoja ja yksi lakitoimisto. Alakerrassa oli ennen pieni divari, mutta luultavasti se ei ollut tuottanut juuri mitään, joten se oli lakkautettu. Sarjakuvafanit olivat pettyneitä, koska tässä pienessä paskaisessa kaupungissa, se oli heidän ainoa mahdollisuutensa ostaa harvinaisia sarjakuvia. Se mahdollisuus oli kyllä häviävän pieni. Nyt siellä on lisää myyjiä käytetyn tavaransa kanssa. Päätän, että en menetä mitään siinä, jos käyn vähän katselemassa ympärilläni sielläkin. Jos sisältä ei löydy yhtään mitään, voin julistaa koko päivän ja tapahtuman hyödyttömäksi tuhlaukseksi. Sisällä minulta menee hetken tajuta, mitä eroa on tavaroilla täällä ja ulkona. Sitten rupean kiinnittämään huomiota kirjojen, elokuvien ja lehtien kansikuvaan. Silmäni laajenevat kun tajuan, mitä katselen. Pornoa. Ja sitä on joka puolella. Käänän selkäni pornoon päin ja vain toivon, että kasvoni eivät ole aivan punaiset. Ensimmäinen täysin järkevä ajatus päässäni on, että pitäisikö minun kaivaa paperit esiin, jotta voin todistaa ikäni jollekin. Tiedän kasvojeni olevan niin nuorekkaat, että kuka tahansa saattaa hetkellä millä hyvänsä tulla väittämään, että olen liian nuori katselemaan tällaista tavaraa, ja että minun pitäisi lähteä. Toinen ehkä vähemmän järkevä ajatukseni on, että ehkä voisin ostaa pornoa. Mikä minua estäisi? Olen täysi-ikäinen, enkä ole koskaan ennen omistanut aikuisviihdettä. Olen tosin katsonut sitä netistä, ja se on yleensä aika ällöttävää. Internetin pornoa ei kukaan koskaan tee hyvän maun rajoissa. Yleensä näytölle vain pomppaa lohenpunainen erektio tai märkänä haukotteleva vagina. Erityisesti teräväpiirtona porno on kuvottavaa, ja vienyt melkein pä kokonaan ilon pornon katselusta. Olen kauan harkinnut jonkinlaisen pehmopornon etsimistä ”kovan pornon” sijaan. Se on kuitenkin vähän jäänyt, koska menetin luottamukseni nettiin. Ehkä voin täältä löytää jotain ihan siistiä, missä sukupuolielimiä ei tungeta naamalleni. Siispä ryhdyn katselemaan muina miehinä kaikkia niitä kokoelma ympärilläni. Pian löydän täydellisen hyllyn itselleni. Porno sillä hyllyllä on ikään kuin vanhanajan pornoa. Tuoreimmat ovat jostain 90-luvulta, tosin enemmistö on 50-luvun alkupuolelta ja sitä aikaisemmalta ajalta. Kokoelmaan näyttää kuuluvan kirjoja, filmejä ja lehtiä. Kirjojen tarjonnasta löytyy sekä härskejä piirustuksia, että sellaisia aika tyylikkäitä valokuvia. Hyllyllä on myös pieni näyttö, jossa pyörii ilman ääniä ikään kuin jonkinlainen makupala siitä, mitä kaikkea täältä voi löytyä. Se on varmaan kuvattu juuri joskus 50-luvulta. Sitä varmaankin voi näyttää näin julkisesti, koska siinä ei näytetä kauhean avoimesti mitään. Oi joi. Kaikki porno tällä hyllyllä on

siistiä ja melkeinpä söpöä. Tämä varmistaa päätökseni siitä, että tämä on oikea hylly, ja täältä minä aion jotain löytää. Voi kyllä. Etsin katseellani myyjän, joka seisoo vähän kauempana vieressään pieni mies, jolla on lippalakki päässään. Lippalakissa on pizzerian logo. Hän näyttää yhtä aikaa todella nuorelta ja kuitenkin ehkä 30-vuotiaalta, mikä saa minut miettimään, onko tämä oikeassa paikassa. Itse myyjä on varmaan muutaman vuoden päästä viisikymmentä. Hän oli ihan kohtalaisen hyvännäköinen, mutta todella tavallisen näköinen. Hän ei näyttänyt siltä, että voisi omistaa huiman pornokokoelman. Toisaalta, miltä pornokokoelman omistajan pitäisi näyttää? Lihava, parrakas ja vanha hikoileva ja kuolaava äijä? Joku pornotähti? Myyjä oli kai todiste siitä, että pornoa katsovat ihan tavalliset ihmiset. Tervehdin myyjää lähestyessäni. "Hei!" myyjä vastaa aika nopeasti ja reippaasti, aivan kuin olisi odottanut koko tämän ajan, että minä tulen ostamaan jotain. "Aikamoinen kokoelma, vai mitä?" Vastaan myöntävästi, ja vilkaisen sitten tahtomattankin hänen vieressään seisovaa miestä. "Tämä tässä on Larry", myyjä alkaa selittää melkein heti. "Hän ei ole minulle mitään sukua tai mitään, vaikka siltä voisi näyttää." En ymmärrä, miten siltä voisi näyttää. Myyjä on hyvännäköinen, pitkä ja hoikka. Larry on lyhyt ja näyttää jotenkin siltä, että hän ei ole aivan selvillä siitä, mitä hänen ympärillään tapahtuu. Myyjässä ja Larryssa ei ole yhtään samaa ulkonäöllistä piirrettä. En kuitenkaan sano mitään, hymyilen vain ja toivon, että myyjä kohta rupeaa puhumaan ihan asiasta, ja voin ostaa pian pornoni. "Tiedätkö, miksi hän kuitenkin on kanssani täällä nyt?" Myyjä hymyilee edelleen saatanaan aurinkoisesti ja jatkaa sitten odottamatta, että kysyisin: "Olen tavallaan hänen paras kaverinsa. Hän oppii asioita parhaiten minun seurassani. Katso vaikka tätä." Myyjä ottaa Larryn lippalakin ja heittää sen maahan ihan surutta. Larry katsoo hattua hetken aikaa, kunnes hän kumartuu, nostaa sen ja laittaa takaisin päähänsä. "Huomaatko?" myyjä kysyy melkeinpä iloisena. Hymyilen nopeasti, ja sanon, että hienoa. Minulla ei ole hajuakaan, miten Larry olisi ennen suorittanut tuon tehtävän. Minä en tiedä yhtään mitään Larrysta, joten haluaisin vain, että keskustelun aihe muuttuu pian. Myyjä vakavoituu ihan vähän, mutta hymyilee silti asiakaspalveluhymyä. "Tulit kuitenkin varmaan ostamaan jotain." Vastaan myöntävästi. Myyjä lähtee kohti hyllyjä ja minä seuraan perässä. Hän huitoo kädellään aivan kuin osoittaakseen, että tämä kaikki on hänen, ja mikä tahansa osa siitä voisi kohta kuulua minulle. Kaikki mitä valo koskettaa... "Hieno kokoelma, eikö?" hän kysyy sitten minulta. Myönnän, että näin on. "Millaista sinä olet ajatellut etsiä?" Mietin hetken aikaa, ja sanon lopulta, että haluaisin jotain siistiä. Jotain, joka ei ole niin kamalan graafista. "Aa, haluat siis pornosi samanlaisena kuin minä", myyjä sanoo hymyillen vähän. Hän alkaa selittää syitä siihen, miksi hän vastustaa ja melkeinpä inhoaa sitä pornoa, mitä Internetistä löytyy. Vaikka olen monesta asiasta hänen kanssaan samaa mieltä, en silti haluaisi käydä tätä keskustelua tässä ja nyt – ja varsinkaan hänen kanssaan. Hän on minua huimasti vanhempi, enkä tapaa kertoa muille kuin parhaille kavereilleni, millaisesta pornosta pidän. Enkä kavereidenkaan kesken huutele sitä, vaan ihan jos aihe tulee puheeksi asiallisessa keskustelussa. Muut myyjät alkavat pakata tavaroitaan ja lähteä. Vilkaisen kelloani. Se on vähän yli kaksi. Ilmeisesti kukaan ei aio tänään olla myöhään asti täällä, tai sitten tapahtumalla on joku virallinen loppumisaika. Ja on pakko myöntää, ettei asiakkaita kauhean paljon näy. Kaikki ovat kirkossa, eivätkä katsomassa tällaista törkyä. Minusta tuntuu, että nämä myyjät palaisivat, jos he astuisivat meidän konservatiivisen kirkkomme kynnyksen yli. Tämän kokoelman myyjä ei kuitenkaan näytä kiirehtivän vielä pois. Hän ihan kaikessa rauhassa pitää huolta ainoasta asiakkaastaan – minusta. Muuten olisi hienoa, että minusta välitetään näin paljon, mutta ehkä toivoisin tällaista kohtelua joltain muulta kuin pornokokoelman omistajalta. Joudun kohta jonkinlaisen typerän ja halvan eroottisen tarinan hahmoksi, jos en pääse livistämään täältä tarpeeksi nopeasti. "Sinä voisit pitää ainakin

tästä”, hän sanoo ja ottaa esiin jonkun kirjan. Käännyin katsomaan kirjaa. Se on enimmäkseen piirustuksia. Luoja kiitos se ei mitään kauhean törkeää. Sanon myyjälle, että kirja olisi muuten ihan okei, mutta haluaisin enemmän jotain muuta kuin piirustuksia. Haluan valokuvia, haluan jotain oikeaa. Tietenkin ”oikea” saattaa olla aika huono adjektiivi kuvailemaan pornoa. Myyjä sulkee kirjan ja siirtää sen kauemmas. ”Okei”, hän sanoo sitten ja hakee katseellaan jotain. ”Sinä voisit pitää – LARRY!” Hätkähdän kun hän huutaa, ja käännähdän katsomaan samaan suuntaan kuin myyjäkin. Larry on tosiaan kadonnut. ”Odota, minun pitää käydä katsomassa, onko hän vessassa”, myyjä sanoo. ”Ei tarvitse huolestua, varmaan hän on siellä, ja tulee turvallisesti takaisin, mutta minä olen vastuussa hänestä. On pakko tarkistaa. Odota siinä, äläkä mene minnekään.” Hän lähtee vauhdilla pois päin, ja minä jään paikalleni hämmentyneenä. Sitten käännyin katsomaan kirjoja, jotka ovat esillä. Löydän pari kiinnostavaa, mutta intoni sammuu aina, kun katson hintalappua. Kaikki kohtuuhintaiset näyttävät olevan tylsiä. En tosin ole selannut kaikkea, lisäksi on aina myös lehtiä ja filmejä. Yhtäkkiä kuulen takaani, kun joku mutisee turhautuneena: ”Ja se saastainen paskanaama koskee minun kirjoihini.” Käännyin katsomaan melkein säikähtäneenä ja nolona äänen lähdeksi. Päästän vaistomaisesti irti kirjasta, jota olen viimeisenä katsonut. Vanha mies katsoo minua ja hymyilee sitten yllättävän lempeästi. Näiden kirjojen keskellä lempeäkin hymy saattaa olla helvetin karmiva. ”En tarkoittanut sinua”, hän sanoo minulle puhuen rauhallisella äänellä. ”Puhuin siitä myyjästä.” Hän katsoo kirjoja ja filmejä tässä kokoelmassa melkein haikeasti. Minä tunnen oloni hieman vaikeaksi. En tapaa puhua tuntemattomille, mutta minusta tuntuu, että nyt on jokin pahasti pielessä. Kysyn, vaivaako miestä jokin. ”Tavallaan”, mies sanoo huokaisten vähän. ”Minä omistin ennen tämän kaiken. Koko tämä kokoelma oli ennen minulla, kaikki sen osat.” Möikö mies ne sitten eteenpäin? ”En tietenkään myynyt”, mies sanoo. ”En minä tällaista hienoa kokoelmaa myisi pois noin vain. Tällaisen tavaran arvoa ei voi edes sanoa rahassa. Ei, se perhana varasti minulta kaiken.” Olen aidosti yllätynyt. Kysyn, että sekö perhana, joka myy niitä nyt? ”Niin”, vanha mies sanoo ja kuulostaa aidosti surulliselta. ”Jotkut näistä ovat harvinaisuuksia, ja hän vaan myy niitä surutta pois osaamatta arvostaa niitä kunnolla. Niistä oli ennen niin paljon iloa minulle ja kuolleelle vaimolleni.” Yritän olla irvistämättä ja ajatella vain miehen surua. Olen aikeissa sanoa jotain, mutta myyjä tulee nopeasti takaisin. Olemme kumpikin hiljaa, kun myyjä mutisee, että hänen pitää hakea vain Larrylle yksi juttu. Sitten hän menee takaisin ja tuskin vilkaisee meihin. Tällä kertaa seuraan myyjää katseellani ja painan mieleeni, missä vessa on. ”Pitäisikö minun mennä hakkaamaan se mulkero?” vanha mies kysyy yhtäkkiä, tavallaan niin haikeasti, ettei sitä heti ymmärrä kysymykseksi. Olen hetken aikaa hiljaa ja vain katson vessan suuntaan. Lopulta käännyin katsomaan miestä silmät suurina. Ehdottomasti, minä sanon. Totta kai sinä menet nyt ja käyt hakkaamassa sen mulkun, joka on varastanut kaikki sinun kallisarvoiset pornosi! Totta helvetissä! Sinun pitää hankkia takaisin kaikki omasi, ja voit aloittaa sillä, että annat sille paskiaiselle pienen opetuksen! Vanha mies katsoo minua yllättyneenä. Minulle tulee äkillinen tunne, että hän on käynyt tämän keskustelun ennenkin, ja minä olen ensimmäinen, joka on antanut hänelle luvan käydä hakkaamassa myyjän. Häneen kuitenkin tulee itsevarmuutta ja hän nyökkää. ”Totta munassa käyn hakkaamassa sen”, hän mutisee itsekseen. ”Hän ansaitsee sen.” Niin ansaitsee, minä vakuutan. Todellakin ansaitsee. Se mulkero. Vanha mies lähtee vessoja kohti, ja menee sitten sinne. Minä hiivin vähän lähemmäs vessoja varmistuakseni siitä, että siellä tapahtuu niin kuin pitääkin. Minun ei tarvitse olla kauhean lähellä, kun kuulen jo myyjän yllättyneen huudahduksen ja sitten äänen siitä, miten nyrkki osuu johonkin. Siellä alkaa äänestä päätellen ihan oikea nyrkkitaappelu. Harkitsen hetken, että menisin katselemaan, mutta en halua mennä miesten

vessaan. Minä irvistän äänille ja menen takaisin hyllyille. Katselen ympärille. Melkein kaikki ovat pikkuhiljaa lähdössä, eikä kukaan kiinnitä huomiota 20-vuotiaaseen siistiin tyttöön, joten minä avaan reppuni. Laitan sinne parhaimmat mahdolliset kirjat, sekä pari filmiä hyllystä. En halua ottaa enempää – se vanha mies todella ansaitsee ne, ja osaa arvostaa niitä. Juoksen nopeasti ovesta ulos ja lähden kohti kotiani. Ystäväni on viimein vastannut viestiini. Hän sanoo, ettei ehdi liittyä seuraani.